

[Arnth Jensen.]

fundet ogsaa faar en vis Del af denne Indtægt som sin Andel. Naar derfor det ærede Medlem forsøger at stikke det ud, som om det er § 27, der er den store Anstødssten, saa tager det ærede Medlem ikke saa lidt fejl, og han faar vanskeligt ved ogsaa at faa andre til at tro det.

Men saa havde det ærede Medlem et ganske bestemt Spørgsmaal, som det ærede Medlem var meget ivrig for at faa besvaret: Hvad skal det koste? Maa jeg ikke faa det at vide, sagde det ærede Medlem. Jeg synes, det ærede Medlem Hr. Gregersen havde mere Forstaaelse og en rigtigere Opfattelse af det Forslag, vi har stillet, end det ærede Medlem Hr. Steen. Det ærede Medlem Hr. Steen mente absolut, der maatte være forskellige Afgifter. Ja, det er nu hans Tanke, jeg for mit Vedkommende kunde godt gaa ind paa den anden Tankegang, at der var ens Afgifter. Man har jo Forlystelsesskatten, hvorigennem det store Theater yder sin store Tribut over for det lille. Det ærede Medlem mente absolut, det skulde være forskelligt, men naar vi nu har skrevet det saa afgørende, at det bliver Rigsdagen, der bestemmer det gennem en særlig Lov, saa kan det ærede Medlem Hr. Steen jo faa Lov til at føre sine Anskuelser frem, saa bliver det den danske Rigsdag, der kommer til at træffe Afgørelsen.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til den højtærede Minister. Den højtærede Minister følte sig, synes det mig, stødt ved et Par Udtalelser, jeg skulde være kommet med, og betragtede det som et rent personligt Angreb paa Ministeren eller i hvert Fald paa Ministerens Embedsmænd. Jeg forstaaer ikke, hvorfor den højtærede Minister en Gang imellem spiller Mimose, som nu i dette Tilfælde, og saa til andre Tider mener, at Musklerne skal have Lov til at spille. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at jeg har ikke rettet noget som helst personligt Angreb hverken paa Ministeren eller paa Administrationen. Jeg har stillet et Par Spørgsmaal, og jeg har udtalt min Forundring over den Besvarelse, jeg fik, nemlig over, at man i en Betænkning fra 1932, som bygger paa Aarene forud, faar at vide, at saa og saa mange Biografteatre var der i Sverige dengang, men i Aar faar man et andet Tal opgivet. Naar man sammenligner Tallene, viser det sig, at det Antal nye Teatre, som man i Aar opgiver fra Ministeriets Side, ligger paafaldende langt over, hvad der har været oprettet i de tidligere Aar. Jeg spørger derfor: Hvad er Grunden? Har der været saa rivende en

Udvikling i Teaterdriften i Sverige det sidste Aar i Forhold til de andre Aar?

Dertil svarede Ministeren, at de Oplysninger, som er tilstillet Udvalget, „har vi taget fra et Tidsskrift“ — jeg tror „Biografteaterejernes Tidsskrift“ — „og det har vi ingen Grund til at tvivle paa“. Synes Ministeren nu ikke, at det havde været nok saa rigtigt, at man i hvert Fald havde prøvet at underbygge de Oplysninger, man giver et Udvalg, ogsaa ad anden Vej? Det forekommer mig, at naar et Udvalg beder om at faa Oplysninger om Forholdene i et andet Land, saa kunde Ministeren, selv om man ikke indhenter dem gennem Udenrigsministeriet, have skaffet os mere — jeg vil ikke sige mere paalidelige, men i alt Fald for os mere fyldige og troværdige Oplysninger.

Dernæst opfattede jeg ogsaa Ministerens Udtalelser, som om dette, at jeg havde draget frem, hvad der havde staaet i et Blad, næsten skulde være et Angreb baade paa Ministeren og paa den Mand, der var nævnt i dette Blad. Nu vil jeg gerne oplyse den højtærede Minister om, at jeg har ikke rettet Angreb hverken paa Ministeren eller paa Hr. Bauder, men jeg har fremdraget den Artikel og spurgt, om det var rigtigt, hvad der stod i den. For hvis det var det, var det jo et Bevis paa, at selv under Bevilningssystemet har man ikke kunnet holde Kapitalen i Tømme, og den Paastand, som det ærede Medlem Hr. Steen Gang paa Gang har fremført, at hvis vi faar fri Næring, vil Kapitalen komme til at beherske Biografteatervæsenet, svækkes meget stærkt, hvis man under Bevilningssystemet i et Tilfælde som dette har kunnet præstere dette.

Den højtærede Minister fandt det urimeligt, at jeg overhovedet ikke havde vist ham denne Artikel, før jeg førte den frem. Jeg finder det ærlig talt meget mere urimeligt, at Justitsministeriet ikke modtager Udklip af, hvad der skrives og siges om de Sager, der behandles i Rigsdagen, og at Ministeren eller hans Embedsmænd ikke følger med i, hvad der kommer frem om dem. Hvad angaar den Artikel, der har staaet i „Fyns Tidende“ for 6. April, forlanger Ministeren næsten af mig, at jeg skal føre Bevis for, at det er rigtigt, hvad der staar i den, forlanger i hvert Fald Eksempler frem paa, hvad det vil sige, at der er uddelt Bevillinger til Mennesker, der har staaet Magthaverne nær. Det forekommer mig at være et ret urimeligt Forlangende af Ministeren. Jeg har ikke skrevet den paagældende Artikel, jeg skal i hvert Fald ikke staa til Ansvar for, hvad der staar i den, heller ikke over for Mini-